

ENERGETICKÝ REGULAČNÍ ÚŘAD

Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

Sp. zn. SLS-03274/2018-ERU

V Ostravě dne 15. října 2019

Č. j.: 03274-54/2018-ERU

ROZHODNUTÍ

Energetický regulační úřad, se sídlem Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava, jako správní orgán věcně příslušný podle ustanovení § 17 odst. 7 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů a ustanovení § 52 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podporovaných zdrojích“), ve správním řízení vedeném pod spisovou značkou SLS-03274/2018-ERU, zahájeném na návrh společnosti SPR, a. s., se sídlem Mukařovského 1985/5, Stodůlky, 155 00 Praha 5, IČ: 25461222 (dále též jen „navrhovatel“), ve věci sporu vedeného se společností OTE, a. s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČ: 26463318 (dále též jen „odpůrce“), podle ustanovení § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“)

rozhodl takto:

I. Návrh společnosti SPR, a. s., se sídlem Mukařovského 1985/5, Stodůlky, 155 00 Praha 5, IČ: 25461222, aby bylo rozhodnuto, že společnosti SPR, a. s., se sídlem Mukařovského 1985/5, Stodůlky, 155 00 Praha 5, IČ: 25461222, vznikl nárok na podporu elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje vyrábějícího elektřinu ze slunečního záření ve výrobně navrhovatele společnosti SPR, a. s., se sídlem Mukařovského 1985/5, Stodůlky, 155 00 Praha 5, IČ: 25461222, (tj. fotovoltaické elektrárně FVE Dubí, evidenční číslo provozovny 1, nacházející se v obci Dubí na pozemcích parc. č. 602/1 v katastrálním zemí Dubí-Bystřice a dále na pozemcích par. č. 448/4, 448/6 a 448/8 v katastrálním území Mstišov, provozované na základě licence na výrobu elektřiny č. 111017917), ve formě ročního zeleného bonusu, a to ve výši stanovené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu účinným pro příslušný kalendářní rok pro zdroj vyrábějící elektřinu využitím slunečního záření uvedený do provozu od 1. ledna 2011 do 31. prosince 2011 s instalovaným výkonem nad 100 kW, konkrétně pro rok 2018 ve výši 5.598 Kč/MWh, a společnost OTE, a. s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČ: 26463318, je povinna společnosti SPR, a. s., se sídlem

Mukařovského 1985/5, Stodůlky, 155 00 Praha 5, IČ: 25461222, podporu vztahující se k elektrině vyrobené ve výrobě v této výši hradit od 1. ledna 2018,

s e z a m í t á .

II. Návrh společnosti SPR, a. s., se sídlem Mukařovského 1985/5, Stodůlky, 155 00 Praha 5, IČ: 25461222, aby bylo rozhodnuto, že společnost OTE, a. s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČ: 26463318, je povinna zaplatit společnosti SPR, a. s., se sídlem Mukařovského 1985/5, Stodůlky, 155 00 Praha 5, IČ: 25461222, do tří dnů od právní moci rozhodnutí částku ve výši 165.812,76 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p. a. z částky 126.420,56 jdoucím ode dne 9. března 2018 do zaplacení a s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p. a. z částky 39.392,20 Kč jdoucím ode dne 1. června 2018 do zaplacení,

s e z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

I.

Podstata sporu a shrnutí důvodů

Energetický regulační úřad obdržel dne 4. dubna 2018 návrh společnosti SPR, a. s., se sídlem Mukařovského 1985/5, Stodůlky, 155 00 Praha 5 (dříve Jakubská 647/2, 110 00 Praha 1), IČ: 25461222, na zahájení správního řízení a vydání rozhodnutí ve věci sporu podle ustanovení § 17 odst. 7 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů a ustanovení § 52 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, kdy jako odpůrce byla označena společnost OTE, a. s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČ: 26463318.

Navrhovatel v rámci vyličení rozhodných skutečností uvedl, že dne 27. listopadu 2017 se pokoušel v systému odpůrce zvolit a zaregistrovat podporu ve formě ročních zelených bonusů na rok 2018, což se mu nepodařilo, kdy volba podpory byla odpůrcem zamítnuta s odůvodněním, že výroba nesplňuje podmínku stanovenou v ustanovení § 3 odst. 5 zákona č. 180/2005 Sb., ve znění zákona č. 330/2010 Sb. Navrhovatel uvědomil odpůrce o tom, že dle jeho mínění má být aplikováno přechodné ustanovení čl. II bodu 2 zákona č. 330/2010 Sb., k čemuž odpůrce argumentoval tím, že výroba byla provozovatelem distribuční soustavy migrována do systému odpůrce jako nepodporovaná. Dle sdělení odpůrce

provozovatel distribuční soustavy výrobu navrhovatele do dne 19. prosince 2011 (datum prvního paralelního připojení) neevidoval, a proto není možno aplikovat příslušné přechodné ustanovení. Podle tvrzení navrhovatele došlo k prvnímu paralelnímu připojení již dne 16. listopadu 2011, tedy ve lhůtě jednoho roku stanovené příslušným přechodným ustanovením, kdy skutečnost, že provozovatel distribuční soustavy výrobu neevidoval, není pro posouzení věci podstatná. Navrhovatel dle svého mínění do dne 31. prosince 2010 splnil všechny požadované podmínky kladené pro výrobní zdroj provozovaný v tzv. ostrovním provozu (získal licenci a začal vyrábět elektřinu), čímž mu vzniklo právo na podporu elektřiny vyráběné v tomto zdroji. Následně splnil i podmínku dle čl. II bodu 2 zákona č. 330/2010 Sb., tj. připojil zdroj k distribuční soustavě do dvanácti měsíců od účinnosti tohoto zákona, když k prvnímu paralelnímu připojení došlo dne 16. listopadu 2011. Z citovaného přechodného ustanovení lze dle navrhovatele dovodit, že výrobce elektřiny, který uvedl výrobu elektřiny do provozu a vyráběl elektřinu v tzv. ostrovním provozu bez připojení k přenosové nebo distribuční soustavě, mohl uplatnit právo na podporu formou zelených bonusů, a to bez ohledu na omezení podpory na zdroje s výkonem do 30 kWp, pokud došlo k připojení do dvanácti měsíců od účinnosti zákona 330/2010 Sb. V souladu s ustanovením § 54 odst. 1 a 2 zákona o podporovaných zdrojích je potom právo navrhovatele na podporu elektřiny zachováno i za účinnosti zákona o podporovaných zdrojích. Ve vztahu k úhradě zeleného bonusu navrhovatel sdělil, že odpůrci dne 14. března 2018 předal prostřednictvím datové schránky údaje o naměřených hodnotách vyrobené elektřiny, kdy následně je předal i do systému odpůrce. Na podporu svých tvrzení poskytl navrhovatel následující podklady: rozhodnutí o udělení licence ze dne 24. listopadu 2010, protokol o zkoušce IPDF ze dne 29. prosince 2010, protokol o splnění technických podmínek pro uvedení výroby do provozu s distribuční soustavou ze dne 21. listopadu 2011, volbu podpory v systému operátora trhu ze dne 27. listopadu 2017, včetně mailové komunikace s odpůrcem, reakci na zamítnutí podpory ze dne 12. prosince 2017 a vyjádření odpůrce ze dne 9. února 2018, oznámení o zaslání výkazu ze dne 14. března 2018 včetně výkazu a sdělení odpůrce ze dne 15. března 2018.

Navrhovatel závěrem konkrétně požadoval, aby bylo určeno, že tomuto vznikl nárok na podporu elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje vyrábějícího elektřinu ze slunečního záření v předmětné výrobě ve formě ročního zeleného bonusu, a to ve výši stanovené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu účinným pro příslušný kalendářní rok pro zdroj vyrábějící elektřinu využitím slunečního záření uvedený do provozu ode dne 1. ledna 2011 do dne 31. prosince 2011 s instalovaným výkonem nad 100 kW, konkrétně pro rok 2018 ve výši 5.598 Kč/MWh, a odpůrce je povinen navrhovateli podporu vztahující s k elektřině vyrobené v této výrobě v této výši hradit ode dne 1. ledna 2018. Dále bylo navrhováno, aby bylo rozhodnuto, že odpůrce je povinen do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí provést registraci výroby navrhovatele v systému operátora trhu s elektřinou s tím, že ve vztahu k výrobě bude zaregistrována podpora elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje vyrábějícího elektřinu ze slunečního záření ve formě ročního zeleného bonusu, a to ve výši stanovené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu účinným pro příslušný kalendářní rok pro zdroj vyrábějící elektřinu využitím slunečního záření uvedený do provozu ode dne 1. ledna 2011 do dne 31. prosince 2011 s instalovaným

výkonem nad 100 kW. Současně bylo požadováno, aby odpůrci byla stanovena povinnost zaplatit navrhovateli částku ve výši 190.544,70 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p. a. z částky 190.544,70 Kč jdoucím ode dne 1. ledna 2018 do zaplacení.

Písemností ze dne 11. dubna 2018 došlo k oznámení zahájení řízení, kdy odpůrce byl současně vyzván k podání svého vyjádření, které Energetický regulační úřad obdržel dne 25. dubna 2018. Odpůrce v tomto sdělil, že navrhovatel má v jeho systému evidovaný jeden fotovoltaický výrobní zdroj, a to jako nepodporovaný s datem uvedení do provozu dne 19. prosince 2011. Tyto údaje byly migrovány v souladu s vyhláškou č. 346/2012 Sb. od příslušného provozovatele distribuční soustavy, který do dne 31. prosince 2012 sám administroval výplatu provozní podpory dle zákona č. 180/2005 Sb. Odpůrce tato data proto považuje za závazná minimálně do doby, než o nich rozhodne Energetický regulační úřad v rámci sporného správního řízení. Odpůrce nadto má za to, že podpora navrhovateli nepřísluší, když vychází z ustanovení § 3 odst. 5 zákona č. 180/2005 Sb. účinného ode dne 1. března 2011. Odpůrce považuje za nevěrohodné tvrzení navrhovatele, že provozoval výrobu již v prosinci 2010, neboť protokol o zkoušce mohl vzniknout i později. Navrhovatel rovněž neuvádí, proč nenáročoval podporu již za prosinec 2010 a ani následně. Také nebylo uvedeno, proč nebylo požádáno o připojení do distribuční soustavy dříve, když bylo zřejmé, že ode dne 1. ledna 2011 se podpora na ostrovní provozy nevztahovala. Jelikož navrhovatel v roce 2010 nárok na podporu neuplatnil, neuvedl dle mínění odpůrce tuto do provozu ve smyslu bodu 1.9 cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009, a proto se ani přechodná ustanovení zákona č. 330/2010 Sb. neuplatní. I kdyby navrhovatel uvedl výrobu do provozu v roce 2010 v rámci ostrovního provozu, pak by při aplikaci čl. II bodu 2 zákona č. 330/2010 Sb., bylo možné výrobu považovat za uvedenou do provozu až v roce 2011, kdy byla připojena do distribuční soustavy. Vzhledem k instalovanému výkonu vyššímu než 30 kW se ovšem podpora na zdroj nevztahovala. K tomu dále odpůrce citoval ustanovení § 54 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích, ze kterého je zřejmé, že nárok na podporu nemohl navrhovateli vzniknout, neboť tento nárok na podporu přede dnem účinnosti zákona č. 330/2010 Sb. neuplatnil. Závěrem poukázal odpůrce na správní řízení, které vedl navrhovatel o termín připojení, kdy nebyl úspěšný, a to rozhodnutí pod č. j. 14819-23/2011-ERU a 14819-29/2011-ERU, kdy žádá o jejich posouzení jako podkladu v rámci tohoto řízení.

Dne 25. května 2018 navrhovatel reagoval na sdělení odpůrce, kdy mj. zopakoval, že předmětná výroba byla uvedena do provozu v roce 2010 v ostrovním provozu a právo na podporu by mělo být zachováno dle čl. II bodu 2 zákona č. 330/2010 Sb. V dané souvislosti není rozhodné, že celkový instalovaný výkon přesáhl 30 kW, neboť nárok zůstal zachován všem výrobním provozovaným v ostrovním provozu před rokem 2011. Tento názor je rovněž v souladu s ustanovením § 54 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích a vyplývá také z rozhodnutí č. j. 14819-29/2011-ERU. Co se týče zpochybnění věrohodnosti protokolu o zkoušce, má navrhovatel za to, že se jedná o dostatečný důkaz a k prokázání jeho pravosti navrhuje výslech svědka. Současně k tomuto předložil navrhovatel další listinu, a to protokol o měření společnosti ORGREZ, a. s. ze dne 30. prosince 2010, v němž je potvrzeno, že uvedená společnost prováděla měření kvality elektrické energie a provedla i jednorázový záznam průběhu napětí. K tomu byl opět navrhován výslech svědků. K neuplatňování

podpory navrhovatel dále sdělil, že se domáhal vyplacení podpory formou výkupních cen v rámci sporného správního řízení, kdy mj. v rozhodnutí č. j. 14819-29/2011-ERU bylo uvedeno, že pokud bude prokázáno uvedení výrobní do provozu v roce 2010, nárok na podporu by měl být přiznán. Nárok na podporu tedy uplatnil, byť nesprávně formou výkupních cen. Zároveň navrhovatel nesouhlasí s výkladem odpůrce bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009, kdy odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. března 2018, č. j. 4 As 257/2017-82. K namítanému použití ustanovení § 54 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích, navrhovatel uvádí, že toto dopadá na výrobní, které byly provozovány v ostrovním provozu ještě po 1. lednu 2013 a připojeny k distribuční soustavě také až po tomto datu, což není jeho situace. Odpůrce ve svém vyjádření ze dne 11. června 2018 sdělil, že výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu nelze aplikovat, neboť tento dopadá na zcela jinou situaci. Dále se odpůrce domníval, že nebylo prokázáno, že by navrhovatel v roce 2010 vyráběl elektřinu při uplatnění podpory, kdy protokol o zkoušce byl již předložen ve správním řízení v roce 2011, kdy odpůrce dává ke zvážení, zda se nejednalo o tentýž předmět řízení, což by zakládalo překážku věci rozhodnuté. Dle mínění odpůrce je nutno posoudit, zda bylo vůbec možno uvést v souladu s bodem 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 výrobní do provozu v roce 2010, kdy podmínka uplatnění podpory má zamezit tomu, aby si výrobci zpětně nechávali vystavovat potvrzení o výrobě v rámci ostrovního provozu. Jelikož navrhovatel neuplatnil podporu, resp. tuto požaduje až nyní za účinnosti zákona o podporovaných zdrojích, není možné aplikovat ani jím uváděná přechodná ustanovení, neboť nárok nemohl bez uplatnění podpory nikdy vzniknout. Navrhovatel k tomuto dne 16. července 2018 mj. uvedl, že uvedení výrobní do provozu v roce 2010 dostatečně prokázal dvěma rozdílnými protokoly a navrhnul k tomu opět výsledky svědků. Současně navrhovatel sdělil, že žádný právní předpis nestanoví lhůtu, do kdy by měl nárok uplatnit, navíc se nedomáhá nároku zpětně. Zároveň má navrhovatel za to, že předmět sporu, který byl veden u Energetického regulačního úřadu v minulosti, byl zcela odlišný a nemůže se jednat o překážku věci rozhodnuté, když byla požadována podpora ve formě výkupních cen místo podpory formou zelenou bonusů. Energetický regulační úřad následně umožnil písemností ze dne 25. července 2018 účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí ve věci samé vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což využil dne 31. července 2018 pouze odpůrce, který zejména upozornil na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 11. dubna 2018, č. j. 25 C 132/2017-85, podle kterého je třeba rozlišovat mezi splněním podmínek pro vznik nároku a samotným vznikem nároku, kdy v případě uvedení do provozu v roce 2010 došlo pouze ke splnění podmínek pro vznik nároku. Nedošlo-li ovšem ze strany navrhovatele k předání údajů o výrobě, nárok podle zákona č. 180/2005 Sb. nevznikl a ustanovení § 54 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích se nepoužije, neboť toto přímo se vznikem nároku počítá. S ohledem na připojení výrobní na podzim roku 2011, je nutno ale na výrobní pohlížet jako na uvedenou do provozu v roce 2011 a ve vztahu k instalovanému výkonu na tuto pohlížet jako na nepodporovanou.

Dne 9. října 2018 vydal Energetický regulační úřad rozhodnutí (dále též jen „první rozhodnutí“), jímž nároku navrhovatele pod bodem I a III vyhověl a pod bodem II tento zamítl, kdy proti tomuto byl ze strany odpůrce podán rozklad. V rámci tohoto rozporoval odpůrce celý nárok navrhovatele, včetně výše částky a úroků z prodlení, kdy svá tvrzení

doložil výkazem o výrobě elektřiny z obnovitelných a druhotných zdrojů předložený navrhovatelem za měsíc leden roku 2018. Dne 30. listopadu 2018 navrhovatel v reakci na odůvodnění rozkladu mj. vzal zpět část návrhu na zahájení řízení, a to konkrétně v částce ve výši 24.731,94 Kč spolu s příslušnými úroky z prodlení. Rada Energetického regulačního úřadu dne 9. dubna 2019 rozhodnutím pod č. j. 03274-27/2018-ERU (dále též jen „rozhodnutí o rozkladu“) rozhodla o zrušení prvoinstančního rozhodnutí a vrácení věci Energetickému regulačnímu úřadu k novému projednání. V rámci tohoto rozhodnutí o rozkladu bylo dospěno k závěru, že Energetický regulační úřad posoudil věc v rozporu s právními předpisy a na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Rada Energetického regulačního úřadu se dále ztotožnila s posouzením, že do konce roku 2010 mohl vzniknout nárok na podporu také výrobnám elektřiny provozovaným v tzv. ostrovním provozu, kdy v souladu s přechodným ustanovením zákona č. 330/2010 Sb., mohlo i nadále za splnění podmínek zůstat právo na podporu zachováno. Energetický regulační úřad dále správně vyhodnotil, že stěžejní otázkou je, zda byla výrobná navrhovatele uvedena do provozu do konce roku 2010, avšak při jejím hodnocení pochybil, neboť se nezabýval účelností vyráběné elektřiny či alespoň schopností elektřinu účelně vyrábět. K tomuto bylo ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu odkazováno na rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu pod č. j. 03273-40/2015-ERU a č. j. 07213-22/2012-ERU. Prvoinstanční správní orgán byl tak současně zavázán k tomu, aby se ve sporném správním řízení dále zabýval interpretací bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 Energetického regulačního úřadu, dostatečně zjistil skutkový stav a dále zejména přihlédl k námitce odpůrce ohledně nesprávnosti výpočtu požadované částky a k postupu navrhovatele, který vzal svůj návrh částečně zpět.

Následně dne 12. dubna 2019 navrhovatel požádal o provedení důkazů, zejména výslechu svědka [REDAKCE] a [REDAKCE]. Pro úplnost navrhovatel zopakoval svůj návrh na vydání rozhodnutí ve svém vyjádření ze dne 12. dubna 2019, kdy konkrétně uvedl pouze dva petity, kdy petit pod bodem I se ve své podstatě zcela shoduje s původně uplatněným petitem dne 4. dubna 2018 a v rámci druhého petitu bylo požadováno, aby odpůrci byla stanovena povinnost zaplatit navrhovateli částku ve výši 165.812,76 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p. a. z částky 126.420,56 Kč jdoucím ode dne 9. března 2018 do zaplacení a s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p. a. z částky 39.392,20 Kč jdoucím ode dne 1. června 2018 do zaplacení. Dne 23. května 2019 uvědomil Energetický regulační úřad účastníky řízení o pokračování ve správním řízení současně s výzvou navrhovateli k doložení svých tvrzení a dotazem k odpůrci na souhlas s částečným zpětvzetím návrhu. K tomuto se dne 12. června 2019 navrhovatel odkázal na již zmíněné protokoly a dále doložil vyjádření k provozu výrobní elektřiny – FVE Dubí podepsané [REDAKCE] ze kterého by mělo vyplývat, že vyrobená elektřina byla účelně spotřebována společností Skanska, a. s. Navrhovatel byl následně ze strany Energetického regulačního úřadu vyzván k doložení dalších podkladů. Odpůrce dne 19. června 2019 vyjádřil svůj souhlas s částečným zpětvzetím návrhu a podal obsáhlé vyjádření k nemožnosti vyhovět návrhu na úhradu úroků z prodlení, které dle jeho mínění vyplývá zejména z povahy podpory jako veřejnoprávního závazku, kdy se jedná o vyplácení státních prostředků, resp. odpůrce nemá soukromoprávní zájem ve formě zisku. Ve vyjádření ze dne 28. června 2019 potom odpůrce nesouhlasí s tvrzením navrhovatele, že elektřina byla spotřebována účelně pro vytápění přímotopy. Dne

8. července 2019 navrhovatel sdělil, že není schopen doložit faktury za dodanou elektřinu společnosti Skanska, a. s., popř. případnou smlouvu o dodávce elektrické energie, neboť dodávka elektřiny byla vypořádána v rámci celkového uspořádání vztahů mezi navrhovatelem a touto společností. Navrhovatel zároveň odkázal ve věci prvního paralelního připojení na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. března 2018, č. j. 4 As 257/2017-82 a ze dne 10. ledna 2019, č. j. 10 As 62/2018 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. května 2018, sp. zn. 11 Af 57/2015-155. Navrhovatel pak upřesnil, že společnost Skanska, a. s. realizovala v blízkosti výroby navrhovatele další projekty, kvůli kterým bylo zajišťováno vytápění, kdy v této souvislosti došlo k náhradě spotřeby benzínu či nafty v generátoru elektřiny, čímž byl řádně naplněn účel, který sledoval zákon č. 180/2005 Sb. Odpůrce dne 26. července 2019 k vyjádření navrhovatele uvedl, že dle jeho názoru tento není schopen prokázat výši dodávky, kdy má dále za to, že vytápění stavebních buněk bylo pro vlastní spotřebu. Na výzvu správního orgánu dne 30. července 2019 zareagovala společnost Skanska, a. s., která mj. uvedla, že dne 28. prosince 2010 proběhly v rámci realizace díla provozní zkoušky předmětné výroby, kdy byly použity také přímotopy, avšak v žádném případě nedocházelo k vytápění stavebních buněk vyrobenou elektřinou, resp. zmíněná společnost odmítla, že by z FVE Dubí bylo zajišťováno vytápění stavebních buněk pro realizaci díla na jiných staveništích. Závěrem bylo sděleno, že [REDAKCE] nebyl pověřen zastupováním společnosti Skanska, a. s.

Dne 15. července vydal Energetický regulační úřad usnesení pod č. j. 03274-45/2018-ERU, v rámci kterého správní řízení v části, ve které je požadováno, aby bylo rozhodnuto, že odpůrce je povinen do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí provést registraci výroby navrhovatele v systému operátora trhu s elektřinou s tím, že ve vztahu k výrobě bude zaregistrována podpora elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje vyrábějícího elektřinu ze slunečního záření ve formě ročního zeleného bonusu, a to ve výši stanovené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu účinným pro příslušný kalendářní rok pro zdroj vyrábějící elektřinu využitím slunečního záření uvedený do provozu od 1. ledna 2011 do 31. prosince 2011 s instalovaným výkonem nad 100 kW, a v části ve které je požadováno, aby bylo rozhodnuto, že odpůrce je povinen zaplatit navrhovateli částku ve výši 24.731,94 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p. a. z částky 24.731,94 Kč jdoucím ode dne 1. ledna 2018 do zaplacení, zastavil.

Dne 16. července 2019 navrhovatel zaslal Energetickému regulačnímu úřadu podání nazvané návrh na zahájení řízení o rozhodnutí sporu, v rámci kterého uplatnil prakticky totožná tvrzení jako v případě návrhu ze dne 4. dubna 2018, kdy závěrem požadoval, aby určeno, že mu vznikl nárok na podporu elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje vyrábějícího elektřinu ze slunečního záření v předmětné výrobě ve formě ročního zeleného bonusu, a to ve výši stanovené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu účinným pro příslušný kalendářní rok pro zdroj vyrábějící elektřinu využitím slunečního záření uvedený do provozu ode dne 1. ledna 2011 do dne 31. prosince 2011 s instalovaným výkonem nad 100 kW, konkrétně pro rok 2018 ve výši 5.598 Kč/MWh, a odpůrce je povinen navrhovateli podporu vztahující s k elektřině vyrobené v této výrobě v této výši hradit ode dne 1. ledna 2018. Dále bylo navrhováno, aby bylo rozhodnuto, že odpůrce je povinen do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí provést registraci výroby navrhovatele v systému

operátora trhu s elektřinou s tím, že ve vztahu k výrobě bude zaregistrována podpora elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje vyrábějícího elektřinu ze slunečního záření ve formě ročního zeleného bonusu, a to ve výši stanovené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu účinným pro příslušný kalendářní rok pro zdroj vyrábějící elektřinu využitím slunečního záření uvedený do provozu ode dne 1. ledna 2011 do dne 31. prosince 2011 s instalovaným výkonem nad 100 kW. Na výzvu správního orgánu navrhovatel dne 12. srpna 2019 upřesnil, že k přípisu ze dne 16. července 2019 nemá být vůbec přihlíženo. K vyjádření společnosti Skanska, a. s. bylo sděleno, že toto je v rozporu s tvrzeními nacházejícími se ve spisové dokumentaci, a to zejména s vyjádřením [REDAKCE], resp. již výše zmíněnými protokoly. Navrhovatel pokládá citované vyjádření za nevěrohodné, nepravdivé a nepřezkoumatelné. Svůj popis činil [REDAKCE] jako svědek dané situace, nikoli jako zástupce společnosti Skanska, a. s.

Energetický regulační úřad následně umožnil písemností ze dne 22. srpna 2019 účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí ve věci samé vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což využil dne 31. července 2018 pouze navrhovatel, který dne 4. září 2019 sdělil, že trvá na provedení výsledku [REDAKCE] a výsledků dalších osob v souvislosti s prokázáním věrohodnosti výše citovaných protokolů. Navrhovatel dále shrnul, že zhotovení výroby elektřiny schopné samostatného užívání, licence a úspěšné zahájení výroby jsou okolnosti, které kvalifikují provozovatele výroby elektřiny k získání nároku na podporu elektřiny ve formě zeleného bonusu stanovené příslušným cenovým rozhodnutím. Takto je dle mínění navrhovatele nutné vykládat pojem uvedení do provozu ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) zákona o podporovaných zdrojích s přihlédnutím k přechodným ustanovením zákona č. 330/2010 Sb., kdy odchýlení se znamená extenzivní výklad, který je nepřipustný. Dne 9. října 2019 potom navrhovatel navrhnul, aby byl proveden výsledek svědka [REDAKCE], který se podílel v roce 2010 na uvedení výroby do provozu, resp. tento se dne 28. prosince 2010 osobně zúčastnil zprovoznění výroby, a proto je schopen uvést skutečnosti, zda výroba vyráběla elektřinu a jak byla tato spotřebována, tedy zda se jednalo o výrobu účelnou.

II.

Posouzení věci

Předně vidí Energetický regulační úřad za podstatné zabývat se samotným předmětem sporu, resp. skutečností, o čem požaduje navrhovatel vůbec rozhodnout. Navrhovatel dne 4. dubna 2018 uplatnil návrh, v rámci kterého požadoval rozhodnout o třech petitech, a to konkrétně, aby bylo určeno, že tomuto vznikl nárok na podporu elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje vyrábějícího elektřinu ze slunečního záření v předmětné výrobě ve formě ročního zeleného bonusu, a to ve výši stanovené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu účinným pro příslušný kalendářní rok pro zdroj vyrábějící elektřinu využitím slunečního záření uvedený do provozu ode dne 1. ledna 2011 do dne 31. prosince 2011 s instalovaným výkonem nad 100 kW, konkrétně pro rok 2018 ve výši 5.598 Kč/MWh, a odpůrce je povinen navrhovateli podporu vztahující s k elektřině vyrobené v této výrobě v této výši hradit ode dne 1. ledna 2018. Dále bylo navrhováno, aby bylo

rozhodnuto, že odpůrce je povinen do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí provést registraci výroby navrhovatele v systému operátora trhu s elektřinou s tím, že ve vztahu k výrobě bude zaregistrována podpora elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje vyrábějícího elektřinu ze slunečního záření ve formě ročního zeleného bonusu, a to ve výši stanovené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu účinným pro příslušný kalendářní rok pro zdroj vyrábějící elektřinu využitím slunečního záření uvedený do provozu ode dne 1. ledna 2011 do dne 31. prosince 2011 s instalovaným výkonem nad 100 kW. Současně bylo požadováno, aby odpůrci byla stanovena povinnost zaplatit navrhovateli částku ve výši 190.544,70 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p. a. z částky 190.544,70 Kč jdoucím ode dne 1. ledna 2018 do zaplacení. Následně v rámci vyjádření se k podanému rozkladu dne 30. listopadu 2018 navrhovatel vzal část svého návrhu na zahájení řízení zpět, a to konkrétně v části, v níž je navrhováno, aby byla odpůrci uložena povinnost zaplatit navrhovateli částku ve výši 24.731,94 Kč včetně příslušenství, kdy prostřednictvím rozhodnutí o rozkladu byl pak Energetický regulační úřad zavázán k tomu, aby se zabýval postupem navrhovatele, kterým vzal svůj návrh v části zpět. K tomuto Energetický regulační úřad dále doplňuje, že navrhovatel pro úplnost následně po vydání rozhodnutí o rozkladu zopakoval svůj návrh na vydání rozhodnutí ve svém vyjádření ze dne 12. dubna 2019, kdy konkrétně uvedl pouze dva petity, kdy petit pod bodem I se ve své podstatě zcela shoduje s původně uplatněným petitem dne 4. dubna 2018, kdy je požadováno, aby bylo rozhodnuto, že: *„Navrhovateli vznikl nárok na podporu elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje vyrábějícího elektřinu ze slunečního záření ve výrobě navrhovatele (tj. fotovoltaické elektrárně FVE Dubí, evidenční číslo provozovny 1, nacházející se v obci Dubí na pozemcích parc. č. 602/1 v katastrálním území Dubí-Bystřice a dále na pozemcích par. č. 448/4, 448/6 a 448/8 v katastrálním území Mstišov, provozované na základě licence na výrobu elektřiny č. 111017917), ve formě ročního zeleného bonusu, a to ve výši stanovené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu účinným pro příslušný kalendářní rok pro zdroj vyrábějící elektřinu využitím slunečního záření uvedený do provozu od 1. ledna 2011 do 31. prosince 2011 s instalovaným výkonem nad 100 kW, konkrétně pro rok 2018 ve výši 5.598 Kč/MWh, a odpůrce je povinen navrhovateli podporu vztahující s k elektřině vyrobené ve výrobě v této výši hradit od 1. ledna 2018.“* Druhý petit se potom týká samotného plnění příslušných částek, kdy tento byl prostřednictvím návrhu dne 4. dubna 2018 označen původně až jako petit třetí. Ve vztahu k požadovaným částkám tak navrhovatel s ohledem na své podání ze dne 30. listopadu 2018 a v souladu s vyhláškou č. 145/2016 Sb., o vykazování elektřiny a tepla z podporovaných zdrojů a k provedení některých dalších ustanovení zákona o podporovaných zdrojích energie (vyhláška o vykazování energie z podporovaných zdrojů), resp. Obchodními podmínkami OTE, a. s. pro výplatu podpory podporovatelných zdrojů energie, účinnými do dne 27. června 2018, upřesnil, že: *„Odpůrce je povinen zaplatit navrhovateli do tří dnů od právní moci rozhodnutí částku ve výši 165.812,76 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p. a. z částky 126.420,56 jdoucím ode dne 9. března 2018 do zaplacení a s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p. a. z částky 39.392,20 Kč jdoucím ode dne 1. června 2018 do zaplacení.“*

Z výše uvedeného je zřejmé, že navrhovatel dne 12. dubna 2019 projevil svou vůli tak, že má zájem již jen na tom, aby byly projednány pouze dva výše citované návrhy. Tedy

nadále není požadováno, aby bylo rozhodováno o návrhu, který byl dne 4. dubna 2018 uplatněný jako druhý, tedy aby bylo rozhodnuto, že: *„Odpůrce je povinen do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí provést registraci výroby navrhovatele v systému operátora trhu s elektřinou s tím, že ve vztahu k výrobě bude zaregistrována podpora elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje vyrábějícího elektřinu ze slunečního záření ve formě ročního zeleného bonusu, a to ve výši stanovené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu účinným pro příslušný kalendářní rok pro zdroj vyrábějící elektřinu využitím slunečního záření uvedený do provozu od 1. ledna 2011 do 31. prosince 2011 s instalovaným výkonem nad 100 kW.“* Vzhledem k výše zmíněným skutečnostem proto Energetický regulační úřad rozhodl tak, že správní řízení vedené pod sp. zn. SLS-03274/2018-ERU v části, ve které bylo požadováno, aby bylo rozhodnuto, že odpůrce je povinen do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí provést registraci výroby navrhovatele v systému operátora trhu s elektřinou s tím, že ve vztahu k výrobě bude zaregistrována podpora elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje vyrábějícího elektřinu ze slunečního záření ve formě ročního zeleného bonusu, a to ve výši stanovené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu účinným pro příslušný kalendářní rok pro zdroj vyrábějící elektřinu využitím slunečního záření uvedený do provozu ode dne 1. ledna 2011 do dne 31. prosince 2011 s instalovaným výkonem nad 100 kW, a v části ve které je požadováno, aby bylo rozhodnuto, že odpůrce je povinen zaplatit navrhovateli částku ve výši 24.731,94 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p. a. z částky 24.731,94 Kč jdoucím ode dne 1. ledna 2018 do zaplacení, ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu zastavil.

Co potom se týče příslušnosti Energetického regulačního úřadu rozhodovat předmětný spor, tak na základě ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., Občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, platí, že: *„V občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.“*, a proto má Energetický regulační úřad za to, že rozhodovací kompetence v rámci tohoto sporu jsou dány na základě ustanovení § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona, na základě kterého Energetický regulační úřad mj. rozhoduje spory týkající se podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů nebo elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla, elektřiny vyrobené z druhotných energetických zdrojů nebo tepla z obnovitelných zdrojů, a rovněž z ustanovení § 52 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích, dle kterého rozhoduje Energetický regulační úřad spory týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, elektřiny z druhotných zdrojů nebo elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla a podpory tepla. Z výše uvedeného plyne, že v odst. 1 citovaného ustanovení zákona o podporovaných zdrojích je obsažena velmi široce vymezena působnost Energetického regulačního úřadu, která vztahuje předmět řízení k jakémukoli sporu týkajícímu se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů bez jakéhokoli omezení, ať např. obecným výčtem subjektů, na jejichž spor by uvedená kompetence dopadala či jinou věcnou konkretizací. V tomto ohledu bylo posouzeno, že Energetický regulační úřad je věcně příslušný rozhodovat předmětný spor mezi navrhovatelem a odpůrcem, neboť se jedná o spor týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, když z podaného návrhu je zřejmé, že navrhovatel zejména

požaduje, aby bylo rozhodnuto, že mu náleží právo na podporu elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje vyrábějícího elektřinu ze slunečního záření pro zdroj uvedený do provozu ode dne 1. ledna 2011 do dne 31. prosince 2011 a odpůrce má povinnost tuto podporu vyplácet.

V souvislosti s projednávaným sporem lze ve vztahu k legitimaci účastníků řízení bez dalšího shledat, že navrhovatel je držitelem licence na výrobu elektřiny č. 111017917, kdy tento je mj. provozovatelem výroby FVE Dubí. Oproti tomu odpůrce je společností, jejímž předmětem podnikání jsou činnosti operátora trhu, které tato společnost vykonává na základě licence č. 150504700, udělené Energetickým regulačním úřadem podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) bodu 7 energetického zákona. Jednotlivé činnosti operátora trhu potom vyplývají zejména z ustanovení § 20a odst. 4 energetického zákona, kdy tedy tento mj. vede evidenční systém vyplácení podpory, přičemž mezi další jeho povinnosti patří také hradit výrobcům elektřiny zelený bonus na elektřinu z obnovitelných zdrojů, jak je požadováno navrhovatelem v první, resp. druhé části jeho petitu.

Před samotným posouzením sporu je nezbytné opětovně zmínit námitku odpůrce směřující k tomu, zda se nejedná o věc již jednou rozhodnutou, a to v rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚP-14819/2010-ERU prostřednictvím rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 15. listopadu 2011, č. j. 14819-29/2011-ERU, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 13. června 2011, č. j. 14819-23/2010-ERU. Předmětem tohoto sporného správního řízení byl požadavek navrhovatele, aby bylo společnosti ČEZ Distribuce, a. s. jako povinně vykupujícímu uložena povinnost vykupovat veškerou elektřinu vyrobenou ve FVE Dubí za výkupní cenu stanovenou pro fotovoltaické výroby s instalovaným výkonem nad 30 kW uvedené do provozu v roce 2010, a aby bylo určeno, že na výrobu elektřiny ve FVE Dubí se vztahuje podpora podle zákona č. 180/2005 Sb., a to ve výši výkupní ceny stanovené pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření pro fotovoltaické výroby s instalovaným výkonem nad 30 kW uvedené do provozu v roce 2010. Dle ustanovení § 48 odst. 2 správního řádu potom platí, že: „*Přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.*“, z čehož je zřejmé, že o jedné a téže věci lze z jednoho a téhož důvodu rozhodnout, resp. jedné a téže osobě jedno a totéž právo přiznat nebo jednu a tutéž povinnost uložit, výhradně jen jednou. Jedno takové rozhodnutí správního orgánu zakládá překážku věci rozhodnuté - rei iudicatae. Jak vyplývá z uvedeného, totožnost se přitom definuje jednak in personam - tedy ve vztahu k účastníkům řízení, jednak in rem - tedy ve vztahu k předmětu řízení. O totožnost věci jde proto pouze tehdy, jsou-li totožné subjekty vystupující v předmětném právním vztahu a je-li totožný předmět a základ uplatněného nároku, který je dán skutkovými okolnostmi. V tomto smyslu lze shledat, že se v tomto případě o překážku věci rozhodnuté nemůže jednat, protože není naplněna ani jedna z podmínek, neboť na straně odpůrce vystupují zcela jiné subjekty a rovněž předmět sporu je odlišný, když je uplatňován nárok na zelený bonus nikoli výkupní ceny a současně je nárok vztažen pro zdroj vyrábějící elektřinu využitím slunečního záření uvedený do provozu v roce 2011 nikoli v roce 2010. Závěrem je možno doplnit, že i přesto, že v rámci obou správních řízení bylo nezbytné se vypořádat s otázkou, ve kterém roce byla výroba uvedena do provozu, toto posouzení není totožné, protože u nároku na podporu formou výkupních cen a u nároku na podporu formou zeleného bonusu jsou

stanoveny odlišné podmínky. Citované pravomocné rozhodnutí tedy netvoří překážku věci rozhodnuté a Energetický regulační úřad je oprávněn ve věci meritorně rozhodnout, kdy proti takovému posouzení nic nenamítala ani Rada Energetického regulačního úřadu v rozhodnutí o rozkladu.

Po provedení listinných důkazů a po prostudování shromážděných podkladů dospěl Energetický regulační úřad k následujícím závěrům.

Navrhovatel se pokoušel v systému odpůrce zvolit a zaregistrovat podporu ve formě ročních zelených bonusů na rok 2018, což se mu nepodařilo, kdy volba podpory byla odpůrcem zamítnuta s odůvodněním, že výrobná nesplňuje stanovené podmínky a zdroj je odpůrcem považován za nepodporovaný. Navrhovatel má dále za to, že jeho výrobná byla uvedena do provozu v rámci tzv. ostrovního provozu v roce 2010 a je nutno na jeho situaci aplikovat čl. II bod 2 zákona č. 330/2010 Sb., když připojil zdroj do dvanácti měsíců od účinnosti tohoto zákona, neboť k prvnímu paralelnímu připojení došlo na podzim roku 2011. Oproti tomu odpůrce považuje výrobnou za uvedenou do provozu na základě prvního paralelního připojení až v roce 2011, kdy v souvislosti s instalovaným výkonem není možno vůči této přiřadit podporu. Pro posouzení daného sporu je tedy nezbytné předně vyřešit otázku, kdy lze považovat předmětnou výrobnou za uvedenou do provozu, zda v roce 2010 či až v roce 2011.

V dané souvislosti je obecně nutné vyjít z úpravy uvedené v zákoně č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), který byl účinný v rozhodné době, kdy podle jeho ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) bodu 1 platilo, že Úřad stanoví vždy na kalendářní rok dopředu výkupní ceny za elektřinu z obnovitelných zdrojů samostatně pro jednotlivé druhy obnovitelných zdrojů a zelené bonusy tak, aby pro zařízení uvedená do provozu po dni nabytí účinnosti tohoto zákona bylo při podpoře výkupními cenami dosaženo patnáctileté doby návratnosti investic za podmínky splnění technických a ekonomických parametrů, kterými jsou zejména náklady na instalovanou jednotku výkonu, účinnost využití primárního obsahu energie v obnovitelném zdroji a doba využití zařízení a které jsou stanoveny prováděcím právním předpisem. Na základě ustanovení § 2c zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů, Energetický regulační úřad mj. vykonává působnost při uplatňování, regulaci, sjednávání a kontrole cen v oblasti energetiky, a vydává rozhodnutí o regulaci cen včetně pravidel pro klíčování nákladů, výnosů a hospodářského výsledku regulovaných a neregulovaných činností. Podle ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, cenové orgány stanoví cenovým rozhodnutím podle ustanovení § 3 odst. 2 uplatněný způsob a podmínky cenové regulace, úředně stanovené ceny, pravidla a postupy pro stanovování těchto cen a jejich změn. Cenová rozhodnutí vydávaná Energetickým regulačním úřadem představují tedy normativní akty stanovující (vedle v daném případě pevně stanovených cen) ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 zákona o cenách podmínky cenové regulace, v daném případě věcné podmínky pro uplatnění stanovené ceny.

Pro rok 2010 stanovilo Cenové rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009 v bodě 1.9, že: „*U nově zřizované výrobní elektřiny nebo zdroje se uvedením do provozu*

rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen nebo kdy poprvé začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů.“ V rámci citovaného cenového rozhodnutí byly tedy stanoveny určité podmínky, při jejichž splnění byla výrobná považovaná za uvedenou do provozu. Z hlediska výše uvedeného bodu cenového rozhodnutí lze konkrétně rozeznat dvě hlavní podmínky uvedení zařízení do provozu v případě podpory formou zeleného bonusu, které musí být splněny kumulativně, a to uskutečnění výroby elektřiny v souladu s rozhodnutím o udělení licence a se vznikem oprávnění k výkonu licencované činnosti. Výroba elektřiny je tedy podmínkou uvedení do provozu, ale jen tehdy, je-li uskutečňována v souladu s licencí. Odpůrce má dále za to, že další podmínkou je rovněž uplatnění nároku na podporu, což dle jeho mínění vyplývá z výše citovaného bodu 1.9, s čímž ovšem Energetický regulační úřad nesouhlasí a naopak se ztotožňuje s výkladem navrhovatele, který mj. odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. března 2018, č. j. 4 As 257/2017-82, ze kterého se podává, že: „...slovní spojení „při uplatnění podpory formou výkupních cen“ a „při uplatnění podpory formou zelených bonusů“ užitá v bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 pouze stanoví, jaké podmínky uvedení výroben do provozu musí být splněny v rámci daného způsobu podpory výroby elektrické energie z obnovitelných zdrojů, tj. buď při uplatnění podpory formou výkupních cen, nebo zelených bonusů. Zatímco tedy v případě, kdy výrobce bude uplatňovat nárok na podporu formou výkupních cen, bude dnem uvedení výrobní do provozu den, kdy výrobce začal v souladu s licencí na výrobu elektřiny vyrábět elektřinu a dodávat ji do elektrizační soustavy, v případě zvolení podpory formou zelených bonusů bude dnem uvedení výrobní do provozu den, kdy výrobce začal v souladu s licencí na výrobu elektřiny vyrábět elektřinu.“ Z výše uvedeného je tak zřejmé, že pro uvedení výrobní do provozu v případě zeleného bonusu je dostačující výroba elektřiny v souladu s licencí, kdy podmínka faktického uplatnění formy podpory by protiprávně rozšiřovala okruh stanovených podmínek. K odkazovanému rozsudku sice odpůrce namítá, že tento nemůže být aplikován, protože se týká jiné věci, výkupních cen, avšak Energetický regulační úřad se domnívá, že Nejvyšší správní soud podal jednoznačný výklad splnění podmínek pro uvedení výrobní do provozu mj. také pro případy podpory formou zeleného bonusu, což je z výše uvedené citace zcela patrné.

Co se týče podmínky vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti, lze konstatovat, že tato byla ze strany navrhovatele splněna, když předmětná licence nabyla právní moci dne 25. listopadu 2010. Jelikož byla výrobná provozována v tzv. ostrovním provozu, není možno při posouzení podmínky uskutečnění výroby elektřiny vyjít pouze z data prvního paralelního připojení, nýbrž je nezbytné tuto skutečnost zhodnotit na základě ostatních předložených podkladů. Pro prokázání svého tvrzení navrhovatel předložil jako důkaz protokol o zkoušce IPDF ze dne 29. prosince 2010 a protokol o měření společnosti ORGREZ, a. s. ze dne 30. prosince 2010. Z protokolu o zkoušce je zřejmé, že společnost Skanska CZ, a. s. provedla provozní zkoušku FVE Dubí, kdy výrobná byla uvedena do provozu dne 28. prosince 2010 v osm hodin, kdy na elektroměru K420NJs, s výrobním číslem 18937288 bylo natočeno cca 24 kWh. Z uvedeného dokumentu dále vyplývá, že tato provozní zkouška prokázala způsobilost FVE Dubí pro výrobu a provoz v souladu

s dokumentací skutečného provedení stavby – DSPS vyrábět do distribuční sítě. Protokol o měření potom stanoví, že bylo provedeno dle požadavků objednatele měření kvality elektrické energie dle ČSN EN 50160 a jednorázový záznam napětí, kdy bylo vyhodnoceno, že požadavky na kvalitu elektrické energie byly v přípojném místě FVE Dubí splněny. Také jednorázový záznam průběhu napětí nevykazuje žádné anomálie. Výrobna tak dle citovaného dokumentu technicky splňuje a vyhovuje podmínkám paralelního připojení k distribuční soustavě. Přestože odpůrce tvrdil, že si každý může zpětně vystavit potvrzení o výrobě v rámci ostrovního provozu, čímž zpochybnil pravost zmíněných protokolů, žádným způsobem tuto skutečnost nedoložil. V tomto ohledu také Energetický regulační úřad nemá poznatky o tom, že by oba protokoly měly být vyhotoveny až pozdějšího data. K tomu je dále shodně jako v prvním rozhodnutí Energetického regulačního úřadu v této věci možno konstatovat, že protokol o měření byl zpracován společností ORGREZ, a. s., která je zkušební laboratoří akreditovanou Českým institutem pro akreditaci, o. p. s. V případě této instituce se potom jedná o národní akreditační orgán založený Českou republikou a notifikovaný Evropskou komisí, který poskytuje své služby v souladu s platnými právními předpisy ve všech oblastech akreditace jak státním, tak privátním subjektům, kdy konkrétně společnost ORGREZ, a. s. by příslušnou akreditací měla disponovat již od roku 2005. Jelikož tyto důkazy nebyly žádným hodnověrným způsobem vyvráceny, resp. jejich pravost nebyla prokazatelně zpochybněna, Energetický regulační úřad má za to, že výše uvedenými dokumenty bylo navrhovatelem jednoznačně prokázáno určité uskutečnění výroby. Obdobný názor vyplývá rovněž z rozhodnutí o rozkladu, dle kterého je zřejmé, že výrobna navrhovatele skutečně nějakou výrobu elektřiny na konci roku 2010 realizovala.

Ve vztahu k uskutečnění výroby elektřiny je ovšem dále nezbytné v souladu s rozhodnutím o rozkladu posoudit, zda se jednalo o výrobu elektřiny účelnou, určenou pro vlastní spotřebu či k dodávce jinému účastníkovi trhu. Navrhovatel sice namítá, že se v tomto případě jedná o nepřípustné rozšiřování podmínek a odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. března 2018, č. j. 4 As 257/2017-82 a ze dne 10. ledna 2019, č. j. 10 As 62/2018, kdy ovšem Energetický regulační úřad se s takovýmto výkladem neztotožňuje. Z prvně jmenovaného rozsudku vyplývá, že: *„V případě uplatnění podpory formou výkupních cen lze za uvedení zařízení do provozu ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, ve spojení s cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. 4/2009 ze dne 3. 11. 2009, považovat i dodávku elektřiny do distribuční soustavy v rámci prvního paralelního připojení výroby k distribuční soustavě po získání licence na výrobu elektrické energie.“*, kdy z tohoto, resp. rovněž dále z odůvodnění, je patrné, že předmětem sporu byla skutečnost, zda je možno považovat za dodávku elektřiny do distribuční soustavy také dodávku v rámci prvního paralelního připojení výroby k distribuční soustavě, resp. je nezbytné, aby dodávka elektřiny byla měřena. Je zjevné, že otázka účelnosti nebyla vůbec řešena, resp. pro takovýto postup nebylo ani opodstatnění, neboť je zřejmé, že dodávka je účelná, resp. jedná se o tzv. „zelenou“ dodávku, když je elektrická energie dodávána do distribuční soustavy, tedy pro účely dalšího využití koncovými zákazníky. O shodný případ, resp. posuzování se jednalo také v případě druhého namítaného rozsudku, kdy také tento vůbec neřešil, resp. neměl důvod zabývat se, otázkou možné účelnosti výroby elektrické energie jako podmínky pro posouzení, zda byla

výrobní uvedena do provozu. Citovaná rozhodnutí tak vůbec není možné vztáhnout na případ navrhovatele, neboť u tohoto jsou podmínky uvedení do provozu posuzovány v rámci výrobní fungující v tzv. ostrovním provozu, nikoli jako výrobní, která byla připojena do distribuční soustavy.

Jak již bylo zmíněno výše, byl navrhovatel zejména vyzván k tomu, aby doložil, jakým způsobem technicky fungovala jeho výrobní ke konci roku 2010, popř. jakým způsobem byla vyrobená elektřina spotřebována. K tomuto navrhovatel argumentoval výše uvedenými protokoly a dále poskytl vyjádření [REDACTED]. Ve vztahu k oběma protokolům musí Energetický regulační úřad konstatovat, že z těchto se maximálně podává, že nějaký objem elektřiny byl ve výrobně vyroben, resp. že se potvrzuje záměr připojit výrobní do distribuční soustavy, avšak z těchto nelze v žádném ohledu dovodit, že by vyrobená elektřina byla spotřebována účelně. Oproti tomu z vyjádření [REDACTED] plyne, že společnost Skanska, a. s. realizovala v roce 2010 výstavbu FVE Dubí, kdy dne 28. prosince 2010 bylo realizováno zapojení výrobní, při kterém tato dodávala elektřinu přes transformátor vnitřní spotřeby a rozvaděč výrobní do místa spotřeby. Výrobní nebyla v této době galvanicky propojena k distribuční soustavě, tedy výroba i spotřeba elektřiny tvořily uzavřený okruh. K využití elektřiny docházelo v samotné výrobně, a to zejména pro osvětlení, a dále k vytápění pomocí přímotopů, které by jinak musely být napájeny pomocí dieselagregátů.

K tomuto je možno uvést, že z ustálené rozhodovací praxe Energetického regulačního úřadu konkrétně plyne, že výroba elektřiny nemůže být považována za účelnou výrobu, pokud dochází k napájení spotřebičů toliko v objektu výrobní. V takovémto případě se totiž jedná o výrobu pro výrobu, tedy samoučelnou, když je zřejmé, že pokud by elektrárna nebyla postavena, pak by ani neexistoval důvod pro spotřebu elektřiny (blíže viz např. rozhodnutí č. j. 07213-22/2012-ERU a č. j. 03273-40/2015-ERU). V tomto ohledu byl tedy navrhovatel opětovně vyzván správním orgánem k doložení skutečností, že společnost Skanska, a. s. nevyužívala elektřinu pro účely výstavby či jiných činností jen pro výrobní navrhovatele, resp. tato byla využívána také pro jiné projekty nesouvisející s výrobní navrhovatele, včetně doložení tvrzení příslušnými smluvními dokumenty apod. K tomuto navrhovatel doplnil, že společnost Skanska, a. s. realizovala v předmětné době dva projekty výstavby fotovoltaických elektráren v dosahu cca 10 km od FVE Dubí, a to FVE Bžany-Lažany a FVE Krupka, kam zaměstnanci společnosti Skanska, a. s. dojížděli z výrobní navrhovatele. K tomuto Energetický regulační úřad uvádí, že v situaci, kdyby docházelo prostřednictvím elektřiny vyrobené ve výrobně navrhovatele k vytápění staveništních buněk společnosti Skanska, a. s., která by tyto dle tvrzení navrhovatele, resp. [REDACTED] využívala pro stavbu také jiných elektráren v okolí apod., pak by bylo možno považovat takovouto elektřinu za účelně vyráběnou a spotřebovanou, která naplňuje účel zákona č. 180/2005 Sb. uvedený v jeho ustanovení § 1 odst. 2, jehož záměrem bylo v zájmu ochrany klimatu a ochrany životního prostředí podpořit využití obnovitelných zdrojů energie, zajistit trvalé zvyšování podílu obnovitelných zdrojů na spotřebě primárních energetických zdrojů, přispět k šetrnému využívání přírodních zdrojů a k trvale udržitelnému rozvoji společnosti a zejména vytvořit podmínky pro naplnění indikativního cíle podílu elektřiny z obnovitelných zdrojů na hrubé spotřebě elektřiny v České republice ve výši 8 % k roku 2010 a vytvořit podmínky pro další

zvyšování tohoto podílu po roce 2010. Shodný názor je potom dovoditelný např. z již citovaného rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu pod č. j. 03273-40/2015-ERU.

S ohledem na výše uvedené se pro ověření tvrzených skutečností Energetický regulační úřad obrátil přímo na společnost Skanska, a. s., která k výzvě správního orgánu dne 30. července 2019 sdělila, že dne 28. prosince 2010 proběhly v rámci realizace díla provozní zkoušky předmětné výroby, které trvaly cca 1 až 2 hodiny, kdy účelem bylo ovšem pouhé ověření, zda je výroba schopna vyrábět elektřinu či nikoli. K ověření byly použity přímotopy, které pracovníci společnosti Skanska, a. s. přemístili ze stavebních buněk nacházejících se v té době v areálu staveniště, avšak účelem v žádném případě nebylo zajistit vytápění těchto buněk. O této skutečnosti svědčí rovněž fakt, že přímotopy byly venku nikoli ve stavebních buňkách. Z tohoto důvodu rovněž vyrobená elektřina nebyla ani měřena a ani jinak nebyla vypořádána s navrhovatelem jako objednatel. Společnost Skanska, a. s. v rámci svého vyjádření dále výslovně odmítla, že by elektřina vyrobená v příslušné výrobě navrhovatele byla využívána pro její jiné stavební projekty. I když tato společnost realizovala v okolí také výstavbu jiných fotovoltaických elektráren, tyto projekty byly zcela samostatné a z výroby navrhovatele nebylo zajišťováno vytápění stavebních buněk pro tyto účely. K osobě [REDAKCE] se společnost Skanska, a. s. vyjádřila v tom smyslu, že tento nebyl pověřen k zastupování společnosti, a tudíž touto optikou by mělo být nahlíženo na jím zasláné vyjádření. Je tedy zjevné, že společnost Skanska, a. s. tvrzení svého zaměstnance [REDAKCE] nepotvrdila, kdy současně upozornila na skutečnost, že tento není a nebyl oprávněn se vyjadřovat za tuto společnost.

Energetický regulační úřad má tak ve vztahu k vyjádření společnosti Skanska, a. s., která výslovně popřela, že by elektřinu vyrobenou ve výrobě navrhovatele využívala pro jiné účely než pro výstavbu předmětné výroby, resp. popřela, že by vůbec bylo realizováno vytápění přímotopy jejich staveništních buněk, a to tím pádem také pro jiné projekty, za dostatečně prokázané, že by výroba navrhovatele do konce roku 2010 vyráběla elektřinu, kterou by bylo možno označit za účelnou, tj. takovou, která by ulevila životnímu prostředí a zdůvodnila vznik nároku na podporu. Navrhovatel k účelnosti výroby elektřiny nedoložil žádné jiné podklady o spotřebě elektřiny a ani nedoložil, že by výroba byla technicky schopna elektřinu účelně vyrábět. Naopak z tvrzení [REDAKCE] plyne, že výroba dodávala elektřinu přes transformátor vnitřní spotřeby a rozvaděč výroby do místa spotřeby. Jelikož výroba nebyla v rozhodné době galvanicky propojena k distribuční soustavě, tvořila výroba i spotřeba elektřiny uzavřený okruh. K využití elektřiny potom docházelo v samotné výrobě, a to zejména pro osvětlení, a dále k vytápění pomocí přímotopů, které by jinak musely být napájeny pomocí dieselagregátů, což lze ovšem charakterizovat pouze jako výrobu samoučelnou, která je odvislá na existenci samotné výroby. Pokud tedy výroba navrhovatele ke konci roku 2010 začala vyrábět jakékoli, byť minimální množství, elektrické energie, pak by se sice mohlo jednat o uvedení výroby do provozu v určitém technickém smyslu, avšak v žádném případě nelze vyslovit závěr, že by šlo o uvedení do provozu v režimu předpisů upravujících podporované formy výroby energie. V tomto ohledu je dále možno odkázat a citovat z rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 26. dubna 2013, č. j. 07213-22/2012-ERU, ze kterého vyplývá, že: „Z hlediska vyplácení

podpory není podstatný okamžik, kdy FVE Páleč začala poprvé vyrábět energii, ale speciálně, kdy poprvé začala vyrábět energii „zelenou“. Pouze na ni se vztahuje úprava zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), a předpisů, které ho provádí. Rozhodující tedy v daném případě není doslovná interpretace odstavce (1.9) příslušného cenového rozhodnutí, kterou předložil navrhovatel, ale interpretace systematická (kontextuální) a teleologická.“ Také ve vztahu k výrobně navrhovatele je nutno zhodnotit, že využití vyrobené elektřiny, pokud tato byla využívána pro účely ověření technické funkčnosti elektrárny, resp. čistě jen pro její účely, nenaplňuje účelnost ostatní vlastní spotřeby dle ustanovení § 2 písm. c) v rozhodné době platné vyhlášky č. 475/2005 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. V citovaném ustanovení prováděcí vyhlášky lze nalézt určitý definiční znak účelnosti ostatní vlastní spotřeby, kdy podle tohoto platilo, že: „*ostatní vlastní spotřebou elektřiny - elektřina z obnovitelných zdrojů, na kterou se vztahuje právo na úhradu zeleného bonusu a která je účelně využita výrobcem či jinou fyzickou nebo právnickou osobou bez použití regionální distribuční soustavy nebo přenosové soustavy*“.

Na tomto místě je pak relevantní vypořádat námitku navrhovatele, který argumentuje zejména tvrzeními [REDAKCE] v tom smyslu, že tento sdělil, že přímotopy byly vytápěny dané staveništní buňky, zkouška měla trvat déle a vyrobená elektřina byla měřena, kdy současně pokládá vyjádření společnosti Skanska, a. s. za velmi nevěrohodné a nepravdivé, jelikož není zjevné, kdo jej sepsal a z jakých zkušeností vycházel. V tomto ohledu považuje navrhovatel předmětné vyjádření za nepřezkoumatelné, když jej sepsala anonymní osoba, která nebyla v dané době na místě, a čerpala tak ze zcela neznámých zdrojů informací. K tomu navrhovatel požaduje provést výslechy osob, které se přímo podílely na zprovoznění výroby, zejména [REDAKCE] či [REDAKCE], člena představenstva společnosti SPR, a. s. K této námitce navrhovatele Energetický regulační úřad uvádí, že se s touto neztotožňuje.

Co se týče [REDAKCE] jedná se o osobu, která se sice ke konci roku v rámci svého pracovního zařazení jako stavbyvedoucí pohybovala v místě výroby navrhovatele, kdy tato měla zřejmě na starosti elektrickou část výroby, avšak rozhodně tato nebyla zmocněna vyjadřovat se za společnost Skanska, a. s. Ve vztahu k jednání společnosti Skanska, a. s. potom Energetický regulační úřad odkazuje na ustanovení § 120 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého se do veřejného rejstříku vedle dalších informací zapisuje také, kdo je statutárním orgánem a jak tento rozhoduje, kdy z ustanovení § 163 výše citovaného zákona dále plyne, že: „*Statutárním orgánu náleží veškerá působnost, kterou zakladatelské právní jednání, zákon nebo rozhodnutí orgánu veřejné moci nesvěří jinému orgánu právnické osoby.*“ Z obchodního rejstříku potom plyne, že za společnost Skanska, a. s. jedná její statutární ředitel, kterým není [REDAKCE] [REDAKCE], nýbrž Ing. Michal Jurka. Je tedy pravdou, že [REDAKCE] není oprávněn vyjadřovat se jménem společnosti Skanska, a. s. Jestliže pak [REDAKCE] činil své vyjádření jako fyzická osoba, která se nacházela v rozhodné době v místě výroby navrhovatele, pak lze souhlasit s tím, že jako stavbyvedoucí jistě měl určité povědomí o dění v daném místě. Avšak pokud by byla elektřina dodávána společnosti Skanska, a. s. k vytápění

staveništních buněk přímotopy, pak by se jednalo o klasický soukromoprávní vztah mezi dodavatelem elektrické energie (výrobcem) a jejím odběratelem. Nejeví se, že by [REDAKCE] byl tedy osobou oprávněnou k uzavírání soukromoprávních vztahů, kdy ani on sám netvrdí, že by byl zmocněn k uzavření smlouvy o dodávce elektřiny, resp. že by takovou vůbec někdy uzavřel. Konečně je podstatné, že společnost Skanska, a. s. zcela odmítá, že by byla vůči navrhovateli někdy v postavení odběratele elektrické energie, resp. že by mezi nimi byla uzavřena jakákoli dodávková smlouva, dodávky elektrické energie byly realizovány pro účely vytápění staveništních buněk přímotopy a řádným způsobem vyúčtovány. K tomuto je nutno podotknout, že také navrhovatel nebyl schopen doložit jakýkoli doklad o tom, že by takováto dodávka proběhla a byla řádně vyúčtována. Současně nebylo zjištěno, že by se jednalo o neoprávněnou dodávku, avšak takováto by stejně s ohledem na protiprávnost takového jednání nemohla být předmětem podpory.

Zároveň navrhovatel namítá nevěrohodnost tvrzení společnosti Skanska, a. s., když dle jeho mínění tak učinila zcela anonymní osoba bez zkušeností. Směřuje-li tato námitka ke skutečnosti, že příslušné vyjádření nebylo jmenovitě podepsáno, pak k tomuto Energetický regulační úřad uvádí následující. Co se týče nezbytnosti podepsat písemnost odesílanou prostřednictvím datové schránky, existuje k této otázce poměrně bohatá judikatura, ze které plyne závěr, že podání, které je učiněno prostřednictvím datové schránky, je podáním té právnické osoby, které byla schránka zřízena (blíže viz např. usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. května 2011, sp. zn. 15 Co 337/2011., *Podání učiněné prostřednictvím datové schránky je podáním té osoby (fyzické či právnické), které byla datová schránka zřízena. Je vyloučené, aby podání učiněné prostřednictvím datové schránky určité osoby bylo považováno za podání učiněné osobou jinou.*“ Z výše uvedeného tak lze dovodit, že i když vyjádření společnosti Skanska, a. s. nebylo vysloveně podepsáno osobou oprávněnou za tuto společnost jednat, pak se stejně jedná o podání této společnosti, která za toto nese odpovědnost. Současně Energetický regulační úřad poukazuje na rozpornost tvrzení navrhovatele, neboť také tento svá jednotlivá podání vůči správnímu orgánu nepodepisuje jmenovitě, nýbrž toliko názvem společnosti SPR, a. s. Zároveň Energetický regulační úřad neměl důvodu pochybovat o pravdivosti tvrzení společnosti Skanska, a. s., kdy vychází z toho, že tato společnost jako právnická osoba by měla vědět, jaké podnikatelské aktivity vyvíjela a jaké úkony s tímto spojené činila, resp. s kým uzavírala smluvní vztahy, a případně nést odpovědnost za svá tvrzení. Ostatně sám navrhovatel k tomuto neuvádí žádný konkrétní případ nebo důkaz, ze kterého by bylo možno dovodit nepravdivost vyjádření společnosti Skanska, a. s., jedná se tak z jeho strany o zcela nepodložená tvrzení, resp. čisté spekulace.

Jestliže potom nebylo přistoupeno k samotnému výsledku [REDAKCE] či jiných navrhovaných osob, zejména [REDAKCE], pak tak bylo učiněno z toho důvodu, že takovéto výsledky by nepřinesly žádné nové skutečnosti, resp. by provedení takového důkazu již nepřineslo žádná relevantní zjištění podstatná pro rozhodnutí ve věci, kdy nadto vyjádření [REDAKCE] i samotného navrhovatele již bylo učiněno, kdy tato jednotlivá tvrzení byla zhodnocena tak, že prokazatelným způsobem nedokazují, že by případně uskutečněná výroba elektřiny, resp. její spotřeba byla účelná. Stejně tak považuje Energetický regulační úřad za nadbytečný výsledek [REDAKCE] Byť navrhovatel tvrdí, že tato osoba

z důvodu své účasti dne 28. prosince 2010 na zprovoznění elektrárny je schopna vyjádřit se k výrobě elektrické energie, resp. její účelné spotřebě, Energetický regulační úřad se s tímto tvrzením neztotožňuje. K tomuto správní orgán dále uvádí, že tento nezpochybňuje, že by výrobná v dané době určitou část elektrické energie vyrobila, kdy v tomto ohledu by tedy navrhovaný výslech již nepřinesl žádné nové důkazy. Zároveň Energetický regulační úřad doplňuje, že společnost Skanska, a. s., která dle vyjádření navrhovatele jako jediná měla vyrobenou elektřinu spotřebovávat pro svou další podnikatelskou činnost, toto tvrzení navrhovatele jednoznačně popřela. Jak již bylo uvedeno výše, společnost Skanska, a. s. by sama nejlépe měla vědět, zda předmětnou elektřinu spotřebovávala, a to navrhovatelem uvedeným způsobem, tedy pro účely vytápění staveništních buněk přímotopy, či nikoli oproti cizím osobám, kdy není zřejmé, proč by v této věci měl danými informacemi lépe disponovat [REDAKCE]. Lze sice připustit, že by se vyjádření společnosti Skanska, a. s. nemuselo zakládat na pravdě, avšak takováto skutečnost nebyla nikdy v řízení prokázána, resp. navrhovatel nikdy neuvedl, proč by tvrzení společnosti Skanska, a. s. mělo být nepravdivé, kdy naopak navrhovatel nebyl schopen doložit žádné podklady prokazující, že k dodávkám elektrické energie společnosti Skanska, a. s. z jeho strany vůbec docházelo, přičemž ovšem pro takovouto činnost by měl mít k dispozici řadu dokumentů, jak již bylo zmíněno, jako je např. smlouva, vyúčtování apod.

I když navrhovatel dále požaduje provedení dalších výslechů, a to k prokázání věrohodnosti protokolů o zkoušce IPDF ze dne 29. prosince 2010 a o měření společnosti ORGREZ, a. s. ze dne 30. prosince 2010, sděluje k této námitce Energetický regulační úřad, že takovéto výsledky by opět nebyly účelné, neboť Energetický regulační úřad shodně jako Rada Energetického regulačního úřadu nepopírají pravdivost zmíněných protokolů, avšak tyto samy o sobě nejsou relevantními podklady pro prokázání účelnosti vyrobené elektrické energie. Stejně tak nelze tuto skutečnost prokázat žádnými jinými podklady předloženými navrhovatelem, jako např. rozhodnutím Městského úřadu Dubí o zkušebním provozu ze dne 23. listopadu 2011 nebo kolaudačním souhlasem téhož úřadu ze dne 13. května 2011, když je zřejmé, že tyto byly vydány za zcela jiným záměrem. Stejně tak by svědecké výpovědi či vyjádření zástupců jednotlivých fotovoltaických elektráren, které byly stavebně realizovány společností Skanska, a. s. v blízkosti výrobní navrhovatele, nemohly popřít tvrzení této společnosti, když je zřejmé, že tyto osoby jistě nemohly mít větší povědomí o skutečnosti, zda jsou staveništní buňky vzdálené od předmětných fotovoltaických elektráren více než deset kilometrů vytápěny přímotopy prostřednictvím výrobní navrhovatele než přímo samotná společnost Skanska, a. s.

Současně má Energetický regulační úřad za to, že prováděním nadbytečných výslechů by naopak mohlo dojít k porušení zásady hospodárnosti ve smyslu ustanovení § 6 odst. 2 správního řádu. V tomto ohledu potom Energetický regulační úřad odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. ledna 2011, sp. zn. 32 Cdo 2/2010, ze kterého se podává, že. „Soud rozhoduje, které z navrhovaných důkazů provede, není tedy vázán důkazními návrhy účastníků potud, že by byl povinen provést všechny nabízené důkazy. Rozhoduje-li však v neprospěch účastníka řízení proto, že nebylo prokázáno jeho tvrzení (z důvodu neunesení důkazního břemene), pak takový závěr předpokládá, že řádně a úplně provedl navržené důkazy; důkaz, který účastník k prokázání svého tvrzení označil, není třeba

provést zásadně jen tehdy, jestliže jeho prostřednictvím nepochybně nemohou být rozhodné skutečnosti prokázány.“

S ohledem na uvedené pak Energetický regulační úřad musí konstatovat, že i když navrhovatel sice tvrdil účelné vyrábění elektřiny ve své výrobně v rozhodné době, tuto skutečnost ovšem žádným hodnověrným způsobem neprokázal. Naopak jediný subjekt, který by byl relevantním způsobem schopen potvrdit účelnou spotřebu, a to společnost Skanska, a. s., které měla dle tvrzení navrhovatele elektrickou energii spotřebovávat pro svou podnikatelskou činnost, tuto skutečnost výslovně vyvrátila. Zároveň nebyl navrhovatel schopen doložit svá tvrzení žádnými písemnými podklady. Energetický regulační úřad se tak shoduje s názorem odpůrce a současně s tímto odkazuje na již výše zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. ledna 2011, sp. zn. 32 Cdo 2/2010, ze kterého plyne, že: *„Důkazním břemenem se rozumí procesní odpovědnost účastníka řízení za výsledek dokazování v tom smyslu, že nebudou-li prokázána jeho tvrzení, tj. nesplní-li důkazní povinnost, bude rozhodnuto o věci samé v jeho neprospěch.“* a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. února 2018, sp. zn. 5 A 142/2013, dle kterého: *„Ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu oslabuje ve vztahu ke správnímu orgánu zásadu vyšetřovací a zvyšuje odpovědnost účastníků řízení za výsledek sporu akcentováním zásady projednací, tedy oproti klasickému správnímu řízení, kde břemeno důkazní spočívá především na správním orgánu, se důkazní břemeno ve sporném řízení dělí mezi účastníky řízení podobně jako v civilním soudním řízení sporném.“*

Na základě výše uvedeného posouzení dospěl Energetický regulační úřad k závěru, že navrhovatel nesplnil podmínky, na základě kterých by bylo možno předmětnou výrobnu považovat za uvedenou do provozu v roce 2010 v tzv. ostrovním provozu a právo na podporu by mělo být zachováno dle čl. II bodu 2 zákona č. 330/2010 Sb. Současně je možno shodně s prvním rozhodnutím Energetického regulačního úřadu v této věci a rozhodnutím o rozkladu konstatovat, že v případě, že by navrhovatel splnil podmínky pro uvedení výrobní do provozu, konkrétně by v jeho případě prokázal účelnost výroby elektrické energie, pak navrhovateli vznikl ve smyslu v rozhodné době účinného zákona č. 180/2005 Sb. nárok na podporu pro zdroje uvedené do provozu v roce 2011. Za takovéto situace by tudíž bylo možno zhodnotit, že fakticky byla výrobní uvedena do provozu ke konci roku 2010, a to v tzv. ostrovním provozu, a tím, že byla připojena do distribuční soustavy ke konci roku 2011, proto by navrhovateli vznikl nárok na podporu na základě ustanovení § 3 zákona č. 180/2005 Sb., který s ohledem na přechodná ustanovení čl. II bodu 2 zákona č. 330/2010 Sb. zůstal zachován. Energetický regulační úřad se tedy v tomto smyslu sice ztotožňuje s tvrzením navrhovatele, že zmíněný čl. II bod 2 by mohl na výrobní navrhovatele dopadat, ovšem toliko kdyby tato byla v souladu s podmínkami stanovenými příslušným cenovým rozhodnutím uvedena do provozu v roce 2010, tedy před účinností zákona č. 330/2010 Sb., která nastala ke dni 1. ledna 2011, resp. ke dni 1. března 2011, a následně došlo ve lhůtě 12 měsíců od jeho účinnosti k připojení výrobní k distribuční soustavě. Pro stanovení podpory by se tak výrobní mohla nadále považovat za zdroj uvedený do provozu v roce 2011 a po zrušení zákona č. 180/2005 Sb. v souladu s ustanovením § 54 odst. 1 a 2 zákona o podporovaných zdrojích by bylo jeho právo na podporu elektřiny zachováno i za účinnosti zákona o podporovaných zdrojích, když by bylo možno na tento případ aplikovat zejména ustanovení § 54 odst.

5 zákona o podporovaných zdrojích. Podmínky stanovené v bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 Energetického regulačního úřadu ovšem ve vztahu k účelnosti výroby, resp. spotřeby vyrobené elektřiny, splněny nebyly.

Jelikož až na podzim roku 2011 došlo k prvnímu paralelnímu připojení výroby k distribuční soustavě, kdy se strany sporu nescházejí v přesném datu provedení prvního paralelního připojení, avšak tato skutečnost pro daný spor není relevantní, když navíc oba účastníci jsou zajedno v tom, že se tak stalo v roce 2011, jeví se, že předmětnou výrobu by bylo možno považovat za uvedenou do provozu v roce 2011, kdy ovšem tato skutečnost nebyla předmětem bližšího posuzování ze strany správního orgánu. I kdyby totiž bylo možno považovat výrobu za uvedenou do provozu v roce 2011, pak by v dané souvislosti bylo rozhodné především to, že celkový instalovaný výkon přesáhl 30 kW. K tomuto je třeba uvést, že prostřednictvím zákona č. 330/2010 Sb. byl s účinností od 1. března 2011 do ustanovení § 3 zákona č. 180/2005 Sb. vložen odst. 5, jež stanovil, že: „*V případě elektřiny vyrobené využitím energie slunečního záření se podpora vztahuje pouze na elektřinu vyrobenou ve výrobně elektřiny s instalovaným výkonem výroby do 30 kWp, která je umístěna na střešní konstrukci nebo na obvodové zdi jedné budovy spojené se zemí pevným základem evidované v katastru.*“, kdy je zřejmé, že tímto došlo k zúžení okruhu subjektů, kterým je poskytována podpora, resp. nárok vzniká pouze výrobnám připojeným do elektrizační soustavy s instalovaným výkonem výroby do 30 kW. Jelikož výroba navrhovatele nesplňuje tyto parametry, když zejména z rozhodnutí o udělení licence je zřejmé, že instalovaný elektrický výkon provozovny činí 4,967 MW, je nutno zhodnotit, že nárok na podporu takovému výrobnímu zdroji nevzniká. Je tedy možno přisvědčit tvrzení odpůrce, že výroba navrhovatele by mohla být považována za uvedenou do provozu ode dne 16. listopadu 2011, popř. dne 19. prosince 2011, tedy ke konci roku 2011, což ovšem znamená, že je nutno s ohledem na novelizaci zákona č. 180/2005 Sb. a instalovaný výkon výroby zdroj považovat za nepodporovaný.

Energetický regulační úřad shrnuje, že po posouzení jednotlivých vyjádření a podkladů zařazených do spisové dokumentace, dospěl k závěru, že návrhu navrhovatele není možno vyhovět, když nebylo možno dospět k návrhovatelem tvrzenému závěru, že výroba byla fakticky uvedena do provozu v roce 2010 s tím, že na daný případ je dále nezbytné aplikovat čl. II bod 2 zákona č. 330/2010 Sb. a ustanovení § 54 odst. 5 zákona o podporovaných zdrojích. Závěrem Energetický regulační úřad doplňuje již výše uvedené, že sporné správní řízení je ovládáno zásadou dispoziční, přičemž hlavní odpovědnost za zjištění skutkového stavu leží na jeho účastnících, kteří mají určité procesní povinnosti, především v podobě tzv. břemena tvrzení a břemena důkazního. Při rozdělení důkazního břemene není možné vycházet jen z toho, kdo je navrhovatelem, neboť konkrétně v tomto případě by byl odpůrce ve značné výhodě, protože např. jako plátce podpory by tuto nevyplácel s tím, ať se druhá strana obrátí na Energetický regulační úřad s návrhem na zahájení sporného správního řízení, jak mj. vyplývá z rozhodovací činnosti tohoto správního orgánu (viz rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 22. srpna 2017, č. j. 09861-18/2016-ERU). Rozdělení důkazního břemene tak vychází z tzv. normové teorie, podle níž procesní stranu tíží důkazní břemeno ohledně skutkových předpokladů jí příznivé právní normy. Tyto závěry plynou také z ustálené judikatury, např. z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. říj

na 1997, č. j. 2 Cdon 257/97, podle kterého platí, že: „*Důkazní břemeno ohledně určitých skutečností leží na tom účastníku řízení, který z existence těchto skutečností vyvozuje pro sebe příznivé právní důsledky; jde o toho účastníka, který existenci těchto skutečností také tvrdí.*“ V tomto ohledu tedy bylo na navrhovateli, aby prokázal, že předmětnou výrobnu je možno považovat za zdroj, který může být zaregistrován jako uvedený do provozu v roce 2011 s přiřazením příslušné podpory, resp. odpůrce musel osvědčit skutečnost, že takováto podpora nemůže být přiřazena. K břemenu tvrzení a důkaznímu břemenu jednotlivých sporných stran lze dále doplnit, že navrhovatel neprokázal, že předmětnou výrobnu je možno považovat za zdroj, který může být považován za uvedený do provozu v roce 2011 za současného přiřazení příslušné podpory, kdy tudíž naopak lze přisvědčit názoru odpůrce, že se u předmětné výrobně jedná o nepodporovaný zdroj a požadovaná podpora nemůže být přiřazena. S ohledem na výše uvedené není možno navrhovateli dle jeho požadavku přiznat nárok na podporu elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje vyrábějícího elektřinu ze slunečního záření ve formě ročního zeleného bonusu, a to ve výši stanovené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu účinným pro příslušný kalendářní rok pro zdroj vyrábějící elektřinu využitím slunečního záření uvedený do provozu ode dne 1. ledna 2011 do dne 31. prosince 2011 s instalovaným výkonem nad 100 kW, konkrétně pro rok 2018 ve výši 5.598 Kč/MWh, a odpůrci stanovit povinnost podporu vztahující s k elektřině vyrobené v této výrobě v této výši navrhovateli hradit ode dne 1. ledna 2018. Současně tak není možno odpůrci uložit povinnost zaplatit navrhovateli nárokovanou částku.

III. Úroky z prodlení

Navrhovatel zároveň požadoval, aby mu byly přiznány úroky z prodlení. Tento nárok vychází z ustanovení § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého platí, že: „*Po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením peněžitého dluhu, může věřitel, který řádně splnil své smluvní a zákonné povinnosti, požadovat zaplacení úroku z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný. Výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením; neujedná-li strany výši úroku z prodlení, považuje se za ujednanou výše takto stanovená.*“, kdy tedy z ustanovení § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku a veřejných rejstříků právnických a fyzických osob vyplývá, že: „*Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů.*“.

S ohledem na výše uvedené, resp. zamítnutí návrhu, je zřejmé, že navrhovateli nevznikl nárok na vyplacení podpory ve výši, kterou požaduje, a proto odpůrce není vůči tomuto v postavení dlužníka. Jestliže tedy odpůrce není v prodlení se splácením peněžitého dluhu, pak není možno ze strany navrhovatele uplatňovat nárok na zaplacení úroků z prodlení. V tomto ohledu se následně tedy Energetický regulační úřad dále nezabýval otázkou správnosti výše požadovaných úroků z prodlení, popř. dnů (dat), od kterých

navrhovatel svůj nárok odvíjí, resp. také námitkou odpůrce, že tento není s ohledem na veřejnoprávní charakter podpory atd. vůbec subjektem povinným k úhradě případných úroků z prodlení.

IV. Závěr

Podle ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu platí, že: „*Ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.*“ Z charakteru sporných řízení tudíž vyplývá, že důkazní břemeno není možno přenášet na správní orgán, neboť v tomto řízení platí speciální úprava dokazování obdobně jako u sporů vedených před soudními orgány, kdy se neuplatní plně zásada materiální pravdy ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu. Řízení dle ustanovení § 141 správního řádu, tedy sporné správní řízení, není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž břemeno důkazní ve smyslu procesní odpovědnosti za prokázání tvrzených skutečností spočívá na účastnících. V tomto smyslu je nutno konstatovat, že navrhovatel neunesl zejména své břemeno důkazní, neboť odůvodnění jeho jednotlivých tvrzení nelze shledat dostatečným a nemá oporu v právních předpisech.

V průběhu řízení byly provedeny důkazy zejména jednotlivými vyjádřeními navrhovatele i odpůrce včetně poskytnutých příloh, a to zejména protokolem o zkoušce IPDF ze dne 29. prosince 2010 a protokolem o měření společnosti ORGREZ, a. s. ze dne 30. prosince 2010, vyjádřením [REDAKCE] ze dne 13. června 2019 a vyjádřením společnosti Skanska, a. s. ze dne 29. července 2019. Energetický regulační úřad vzal za svá skutková zjištění také shodná tvrzení účastníků řízení či skutečnosti známé mu z úřední činnosti. Podklady shromážděné v rámci tohoto správního řízení tak Energetický regulační úřad považuje za postačující pro zjištění stavu věci. Současně nebylo přistoupeno k realizaci důkazu navrženého navrhovatelem, a to provedení svědeckých výpovědí, neboť toto by bylo již za stávajícího posouzení věci zcela nadbytečné, a tím pádem také v rozporu se základními zásadami správního řádu, a to zejména zásadou legality, hospodárnosti či nezatěžování účastníků řízení, jak již bylo blíže odůvodněno výše. Energetický regulační úřad se rovněž domnívá, že se dostatečně vypořádal s námitkami a tvrzeními jednotlivých stran sporu.

Současně má Energetický regulační úřad za to, že se dostatečně vypořádal se závěry vyplývajícími pro něj z rozhodnutí o rozkladu, když v rámci nového projednání se zejména zabýval stěžejní otázkou, zda byla výrobná navrhovatele uvedena do provozu do konce roku 2010 při zhodnocení účelnosti vyrábění elektřiny ve vztahu k aplikaci a interpretaci bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 Energetického regulačního úřadu. S ohledem na zamítnutí návrhu správní orgán přiměřeně řešil také otázku případného nesprávnosti výpočtu požadované částky a k postupu navrhovatele, který vzal svůj návrh částečně zpět. Zároveň se

Energetický regulační úřad domnívá, že z jeho strany bylo naplněno ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého platí, že: „*Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“ Ve smyslu výše uvedeného je možno konstatovat, že Energetický regulační úřad v této věci postupoval v souladu se svou rozhodovací praxí, kdy nebyly shledány důvody pro odchýlení se od této praxe, a proto bylo ze strany Energetického regulačního úřadu mj. rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Energetický regulační úřad má tudíž za dostatečně prokázané a odůvodněné, že nelze vyhovět žádnému petitu navrhovatele, když bylo prokázáno, že výrobná nemůže být vůbec považována za podporovaný zdroj.

Podle ustanovení § 141 odst. 7 správního řádu platí, že rozhodnutím ve sporném řízení správní orgán návrhu zcela, popřípadě zčásti vyhoví, anebo jej zamítne, popřípadě ve zbylé části zamítne. Energetický regulační úřad s ohledem na odůvodnění tohoto rozhodnutí rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat rozklad k Radě Energetického regulačního úřadu do 15 dnů od jeho doručení, a to jeho podáním Energetickému regulačnímu úřadu.

Lhůta pro podání rozkladu se počítá ode dne následujícího po doručení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí. V rozkladu se uvede, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá a dále namítaný rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení. Podaný rozklad má v souladu s ustanovením § 85 odst. 1 správního řádu odkladný účinek. Rozklad jen proti odůvodnění rozhodnutí je nepřípustný.

Mgr. Zuzana Altmannová
oprávněná úřední osoba
oddělení schvalovacích řízení

Rozdělovník:

SPR, a. s.
OTE, a. s.